

δὲν τὸ πίστευα.

Δὲ φανταζόμουν πὼς ἀκόμα κι ὁ χρόνος
ταλαντεύεται μετέωρος.

Πίστευα ἐν τούτοις
πὼς τὸν ἔρωτα ὁμοιόμορφα τὸν βιάζον
πρὶν ὅγχι ὁ ἥλιος
περίπου στὸ τέλος τῶν ἀστεριῶν,
σ' ὅλα τὰ κλίματα.

Κι εἶναι τοῦτο ἀντίδοτο μᾶλλον
χωρὶς τύφεις,
μιὰ ἀναγκαῖα συνέχεια ἴσως
χωρὶς ὄρια.

Πὼς νὰ γίνεῖ δηλαδή...

πρέπει οἱ μέρες νὰ ἐξακολουθήσουν
νὰ μὲ δροσίζουν αὐταπάτες.

Δὲν εἶν' εὐκολος — καὶ στίς ἄλλες πολιτεῖες
ἕνας θάνατος,
ἀκόμα μᾶλλον ὅταν τὸν ἐπιζητᾷς
μὲ πάθος ζωῆς.

Δημήτρης Κατσαγάνης

ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟ

Θὰ κατεβούμε στὸ ποτάμι. Ξέρω μιὰ μονιὰ μόνο ἐγώ. Κλωνά-
ρια γινωμένα βατόμουρα καὶ θεοπράσινη φτέρη. Ὁ οὐρανὸς ἀ-
πουσιάζει πλὴν ὅμως καθρεφτίζεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.
Τὰ ψάρια δαγκώνουν τὴν οὐρά τους, πηδάνε καὶ ξαναπέφτουν
στὴν ὕγρὴ τους ἀπόλαψη. Ἡσυχία τρομακτικὴ. Αἰσθητικὴ μυ-
σταγωγία. Καὶ οἱ αἰσθήσεις δὲν ἀπέχουν διόλου ἀπ' τὸ νοῦ. Ζη-
τοῦν τὴν ἔκσταση, ἄνθρωπος μέσα στὴ φύση. Αὐτὸ ἄνθρωποι ὁ ἕ-
νας μέσα στὸν ἄλλο. Τὰ ὀνόματα γνωστά.

Κράτα τὸ παιδί τῶν αἰσθήσεων,
ὅσο πιὸ σφιχτὰ μπορεῖς.

Τι εἶναι ὁ κόσμος καὶ τὰ ἔργα του...

Τὰ λέω ἔτσι, δράχνοντας ὅω καὶ κεῖ,
τίποτα δὲν εἶναι ἀπόλυτο γιὰ μένα.

Πρωτάκουστοι ἤχοι, ἀναρθρες κραυγές
οἱ λέξεις παρατήθηκαν.

Τι τὰ θέλομε τὰ σύμβολα ἐμεῖς.